

Trăng Nở Hoa

Contents

Trăng Nở Hoa	1
1. Chương 1 - 2	1
2. Chương 3 - 4 (hết)	7

Trăng Nở Hoa



Giới thiệu

Xe buýt ngày mưa luôn luôn rất chen chúc, tim của mỗi người dường như cũng bị mưa thấm ướt, trở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-no-hoa>

1. Chương 1 - 2

Xuân

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Xe buýt ngày mưa luôn luôn rất chen chúc, tim của mỗi người dường như cũng bị mưa thấm ướt, trở nên nặng trĩu. Liên Tịch đứng bên cạnh cửa xe, nhắm mắt lại. Sáng nay có một ca phẫu thuật nâng ngực.

Bệnh nhân là một vị minh tinh nổi danh ngọc nữ, gần đây độ nổi tiếng có chút giảm sút, cấp cao trên công ty quyết định sửa đổi hình tượng thanh thuần thành thành thực. Cô ta đã hẹn vào mấy hôm trước, rất nhanh chóng đã quyết định thời gian giải phẫu. Giải phẫu nâng ngực không thuộc dạng khó, chỉ cần tiêm vật liệu vào là được, nhưng phải đúng quy trình, bằng không hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Thân xe lắc lư kịch liệt một hồi, ngừng. Đám người đang chen chúc xuống bớt không ít, trong xe rốt cuộc cũng rộng ra được một chút. Liên Tịch đi vào phía trong, tìm một chỗ, ngồi xuống. Cô cần xuống trạm cuối cùng, đi khoảng mười phút, mới có thể đến bệnh viện chỉnh hình.

Bệnh viện chỉnh hình nằm ở vùng ngoại thành, nhìn từ bên ngoài, trông như một công viên. Phong cảnh xinh đẹp, lại hết sức ẩn mật.

Liên Tịch kỳ thật chẳng hề xem người đến xem bệnh là bệnh nhân, họ không bệnh, mà họ chỉ quá tham lam.

Màu xanh ven đường càng lúc càng đậm, màu đỏ của hoa mai điểm xuyến đầu cành. Mấy ngày nữa, tất cả các loại hoa trong viện đều nở rồi, đây là mùa bệnh viện đẹp nhất, cũng là mùa bận rộn nhất.

Lên bậc thang, cụp dù, dậm dậm chân vẩy bùn đất, Liên Tịch định bước vào cửa, lại nghe từ sau lưng truyền đến tiếng gọi, cô quay người lại.

Là vị minh tinh kia. Cái mũ rộng vành che đi nửa khuôn mặt, hết mức kín đáo, giống như cái xe quản lý đưa cô tới, cũng được che vô cùng kín.

Cô ta có chút khấn trương. Đẹp, luôn phải trả giá đắt.

Liên Tịch nhàn nhạt gật đầu, nói cho cô biết thời gian giải phẫu không dài, cũng không mang đến cảm giác đau đớn quá nghiêm trọng.

“Hai tháng sau tôi phải tham dự một lễ trao giải, không ảnh hưởng gì chứ?” Minh tinh thấp thỏm không yên mà hỏi cô.

“Nếu như cô không quên lời dặn của tôi, vậy sẽ không có vấn đề.” Liên Tịch trả lời, mỉm cười chào người mở cửa.

Minh tinh hít sâu, khoa trương vỗ vỗ ngực, bước vào theo đuôi Liên Tịch.

Đột nhiên, cô kinh hô một tiếng, túm lấy cánh tay Liên Tịch: “Trời ạ, cái này làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Liên Tịch ngơ ngẩn, nhìn theo ánh mắt hoảng sợ của cô. Trong sảnh tiếp khách đã có một người đàn ông, đang đứng nhìn bảng giới thiệu các vị bác sĩ trong bệnh viện, chính xác hơn, đang đứng nhìn bảng giới thiệu về cô. Theo bóng lưng kia, hẳn là một người đàn ông có khí chất nho nhã.

“Là thầy Cư a, tôi... hôm nào lại đến phẫu thuật sau.” Minh tinh bối rối, muốn tông cửa chạy đi.

Liên Tịch bắt lấy cô. Hết thấy đều được an bài thỏa đáng, sao có thể tùy ý thay đổi lịch mổ: “Không chừng hẳn cũng đến đây để “xem bệnh” ấy chứ!” Mặc dù Liên Tịch không biết vị lão sư này là thần thánh phương nào, nhưng tất cả mọi người đều là bệnh nhân, nhận ra thì cũng có sao, sẽ đều ngầm hiểu nhau thôi.

“Thầy Cư không có khả năng đấy, hẳn...”

Minh tinh im bất bởi người đàn ông kia đã xoay người, nhìn về phía này, Liên Tịch nghe thấy tiếng nói trong tim mình, đúng là không thể thể được. Người đàn ông này nho nhã này lại không nhu nhược, khuôn mặt tuấn tú, mày rậm nhếch lên, khoe môi lạnh lùng, hẳn gây, rất gây. Có chút kỳ quái, hình như cô đã gặp qua anh ta ở đâu thì phải.

“Thầy Cư là nhà sản xuất hàng đầu trong giới âm nhạc, trong những album có lượng tiêu thụ trên hai trăm vạn, cứ mười cái đã có bảy cái được làm ra từ tay hẳn. Hiện tại nếu hẳn biết tôi đến đây phẫu thuật thẩm mỹ, hẳn sẽ có ấn tượng xấu về tôi.” Minh tinh che mặt, hối hận, tiếc đến muốn khóc lóc: “Sao tôi lại xui xẻo vậy chứ!”

“Bộ dạng hiện tại của cô, dù mẹ cô có đứng trước mặt cũng chưa chắc đã nhận ra cô được.” Liên Tịch tỉnh táo nói nhỏ bên tai cô ta: “Huống chi có lẽ cô cũng không có cơ hội để mời hẳn giúp cô làm album a!”

Minh tinh ngạc nhiên, há to mồm.

“Giới showbiz sâu như đáy biển, dù hẳn có trí nhớ tốt, cũng không có khả năng nhớ rõ mỗi người.”

Minh tinh bán tín bán nghi, lo sợ bất an, vội bước vào thang máy.

“Bác sĩ Liên, bạn của cô chờ cô đã lâu rồi!” Tiếp tân cười nói, khoe mắt liếc nhìn nam nhân kia.

Liên Tịch nhíu mày, trong thành phố này, cô chỉ có đồng nghiệp, bệnh nhân, không có bạn.

“Em quả thật hoàn toàn không nhớ ra tôi mà.” Người đàn ông lướt qua mấy bồn cây, đến trước mặt Liên Tịch. Khẽ đưa mắt nhìn về phía tay phải của cô.

Liên Tịch lập tức cảm thấy cả bàn tay đều nóng lên, cô không nhịn được muốn giấu bàn tay ra sau lưng, nhưng cô không làm như vậy: “Chúng ta quen nhau sao?”

Người đàn ông như trách cứ cũng như tha thứ mà nhìn cô: “Tôi là Cư An Nhân, bạn học chung cấp ba với em.”

Liên Tịch đỏ mặt. Kí ức còn sót lại về thời cấp ba kia, chính là đồng bài tập có làm thế nào cũng không hết, cùng với bầu không khí khẩn trương, chí khí mạnh mẽ, hào hùng khiến da đầu người ta run lên. Thấy cô cùng bạn học, tất cả đều mơ hồ trong hình ảnh ấy.

“Anh tìm tôi có việc?”

Cư An Nhân thở dài: “Chẳng lẽ máu bác sĩ thật sự lạnh sao? Chúng ta là bạn học hai năm, không có việc gì không thể tới tìm em?”

Liên Tịch quần bách, tóc mai bắt đầu dựng thẳng lên: “Tôi... không có ý này.” Bọn họ tuy không rất thân quen, nhưng vẫn là bạn học.

“Ha ha, đừng khẩn trương. Hôm nay tôi đến tìm em đúng thật do có việc. Em có nhận được email mời họp lớp của Hùng Hùng hay không?”

Vừa nói tới cái này, Liên Tịch ngẫm ngẫm, hình như là có nhận được một email như vậy. Thấy là mời họp lớp, cô liền trực tiếp xóa. Không biết vì sao lại có rất nhiều người hứng thú với chuyện họp lớp, đơn giản chỉ là một nửa đám người chán nản phụ trợ một nửa đám người thành công đi vui chơi giải trí. Cô không muốn phụ trợ người khác, cũng không muốn được người khác phụ trợ.

“Đã đoán được em sẽ không tham gia, cho nên Hùng Hùng ra lệnh cho tôi, bắt tôi vô luận có như thế nào cũng phải mang em qua đó.”

Hừm? Cô có quan trọng đến thế không?

Liên Tịch vốn chuyển từ một trấn nhỏ đến chỗ bọn họ để học, chỉ là một học sinh tầm thường mà thôi. Hơn nữa cô... Liên Tịch nhìn bàn tay mình.

“Tìm em đúng thật không dễ, sợ không gặp được em, nên tôi đã đến đây đợi người từ sáng sớm, em đừng khiến Hùng Hùng thương tâm. Nhớ năm đó, hẳn rất bảo vệ em đấy.”

Kí ức như bọt nước, nổi lên từng chút một. Hùng Hùng là lớp trưởng của bọn họ, người cũng như tên, vừa cao vừa cường tráng. Khi cô mới gia nhập lớp, đều nhờ Hùng Hùng giúp cô quen thuộc với hoàn cảnh.

Note nhỏ nhỏ: Hùng Hùng có nghĩa là “gấu hùng dũng” ấy.

“Anh cũng công tác ở đây?” Liên Tịch do dự, không biết có nên tham dự buổi họp lớp này hay không.

“Không, tôi chỉ trùng hợp đến đây tham gia hoạt động nọ. Sau khi hoạt động kết thúc, chúng ta có thể cùng về trường học. Đây là lần đầu tiên đến thành phố này, đáng tiếc đến sớm, hoa đào còn chưa nở. À, có đồ ăn gì ngon ngon hay không?” Cư An Nhân hứng thú hỏi.

Liên Tịch vẫn luôn độc lai độc vãng, hoàn toàn không có kinh nghiệm chung đụng cùng người khác, kể tiếp chắc cô phải tận tình tiếp đãi, dẫn hắn đến mấy chỗ đẹp đẹp, ăn chút gì đó ngon ngon? Kỳ thật, cô chỉ mới tới công tác tại bệnh viện chỉnh hình này được một năm, đối với vẻ đẹp của thành phố này, cô nghe nhiều nhưng thấy ít.

“Tối nay chúng ta đi ăn Giang Tiên*!” Đầu óc Liên Tịch xoay chuyển cực nhanh, đồng nghiệp đã nói qua một vài quán ăn ngon, có cần đặt bàn trước không nhỉ?

Chú thích: Giang Tiên chỉ các loại hải sản bắt được ở Giang Nam, đồng thời nó cũng chỉ một lối ăn hải sản của người Trung Quốc. (Độ chính xác của thông tin này là 50%)

Cư An Nhân rất nhanh đã đáp lại: “Được, khi nào đón em được?”

“Năm giờ!” Ngày mưa, trên mặt sông sẽ có sương mù, nhìn không được cảnh sông, như vậy, có thể đến quán trà trước bờ sông mà ngồi một chút, hít gió Giang Nam.

Cư An Nhân đi rồi, tâm tình dường như rất tốt. Lên xe, còn vội vã quay lại trao đổi số điện thoại di động với cô.

Cái này, cô có trốn cũng không thoát.

Áo trong của Liên Tịch ướt đẫm.

Rõ ràng Cư An Nhân rất ôn hòa, lễ phép, nhưng cô lại cảm thấy từ hần toát ra một lực chấn áp vô hình, khiến cô khần trương, không thể hô hấp tự nhiên.

Thay quần áo, vào phòng phẫu thuật, minh tinh đã làm xong các loại kiểm tra, đang chờ cô. Đến cuối vẫn có chút không yên lòng, minh tinh sợ hãi hỏi Cư An Nhân đến đây để làm gì.

Liên Tịch thuật lại mọi chuyện một cách đơn giản, minh tinh kích động nhảy lên ôm lấy Liên Tịch: “Bác sĩ Liên, cô là bạn học với thầy Cư à, như vậy tốt quá. Cô nhất định phải giúp tôi nói ngọt trước mặt hần, bảo rằng cô yêu thích tôi, thích nghe ta hát. Đúng rồi, cô nghe tôi hát chưa?”

Liên Tịch trầm mặc. Trông cô giống người yêu thích âm nhạc lắm sao?

“Lát nữa tôi tặng cô mấy album, cô nhất định phải nghe nha. Sau này, cô có thể vừa phẫu thuật vừa nghe tôi hát.”

Liên Tịch cố giữ mình trấn tĩnh: “Bác sĩ chỉnh hình không phải thượng đế, nếu cô tiếp tục nói không ngừng như vậy, ta không cách nào cam đoan mình sẽ phẫu thuật hiệu quả.”

Minh tinh lập tức im lặng. Một lát sau, cô ta hươ tay.

Liên Tịch nhắm mắt lại, bỏ thêm vật liệu đã chuẩn bị tốt vào: “Cái gì?”

“Tôi thật rất muốn biết, thầy Cư có bạn gái hay chưa?”

“Không biết.”

“Thầy Cư rất thần bí nha, tin đồn về hần cũng rất ít. Hần chưa từng dẫn theo bạn gái xuất hiện ở những nơi công khai. Trong giới âm nhạc rất nhiều người đồng tính luyến ái, tôi sợ thầy Cư hần là.... A, bác sĩ Liên, tay của cô...”

Minh tinh kinh ngạc nhìn cô gỡ bao tay bên tay phải, bàn tay kia, có sáu ngón tay.

Thu

Bí mật vẫn không thể giấu được.

Giờ số học, thầy giáo viết một đề hàm số lượng giác trên bản đen, gọi Liên Tịch lên giải. Ngày đó là ngày đầu tiên Liên Tịch học trung học ở thành phố ấy. Kỳ nghỉ hè cuối cấp hai, trong thành phố tổ chức một cuộc thi toán học, cô đạt vị trí thứ hai. Sau đó, thầy giáo dạy lớp 10 trên thành phố đến tìm cô, kéo cô về đó. Cán nhắc thấy cô học Anh không quá giỏi, nên không xếp cô vào lớp chuyên mà chuyển vào ban phổ thông.

Cô nhận lấy phần viết từ tay thầy, lúc ấy thầy đang nhìn về phía dưới. Khi cô nâng cánh tay phải lên, bắt đầu giải bài toán trên bảng. Phía dưới trăm miệng xì xào, sau đó lặng ngắt như tờ. Cô có thể cảm nhận được những ánh mắt bắn tới từ sau lưng, như mũi tên, xuyên qua thân thể mình.

Ngón tay phải của cô phân thành hai nửa, giống như hai ngón út đặt song song. Kỳ thật không hề cản trở sinh hoạt dù chỉ một chút, chỉ có điều, nhưng trong mắt người khác, cô trông như quái vật.

Cô trấn định giải xong đề, khi quay người lại thấy thầy giáo, ông đang tránh né ánh mắt của cô, cứ như cô đã làm sai chuyện gì đó. Nữ sinh ngồi cùng bàn với cô co lại thành một đồng, vẻ mặt hoảng sợ. Về sau, nữ sinh kia yêu cầu thay đổi chỗ ngồi, Liên Tịch ngồi một mình một bàn, mãi đến khi hết cấp ba.

Chỉ qua mười phút ra chơi, tin tức cô có bàn tay sáu ngón đã truyền khắp sân trường hẻo lánh. Đám học sinh thập thò ngoài cửa sổ, nhìn cô, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Cô đọc sách, làm bài tập, không bị chút ảnh hưởng. Bị đối xử như vậy, lúc cô đến, ba mẹ đã nói qua với cô, cô đã chuẩn bị tâm lý.

Hùng Hùng đi tới, ha ha cười, gọi cô cùng đến căng tin. Nói cho cô biết nơi nào nộp tiền, lấy phiếu ăn, cửa nào bán món ăn nào, món nào ngon hơn, siêu thị nhỏ ở trường lừa người đến cỡ nào.

Lúc học sinh đồ xô đi ăn trưa, căng tin hết sức đông đúc. Một bàn ăn sáu người, chỉ có hai người là cô và Hùng Hùng ngồi chung.

Hùng Hùng cười cẩn thận từng li từng tí, không nhin được mà gãi gãi đầu, cứ như việc những người kia nhìn chăm chăm về phía cô là lỗi của hắn. Hắn không an ủi cô, nhưng vẫn cứ gãi gãi đầu, bảo cô ăn nhiều một chút.

Tuy đã có thói quen trở thành tiêu điểm, nhưng điều ấy vẫn ảnh hưởng đến khẩu vị của cô.

“Này, Gấu!” Hùng Hùng bị người đánh một quyền vào vai, một tên nam sinh ngồi xuống.

Cô từng muốn từng muốn uống canh, tay phải không hề bị ngăn cản mà lọt vào tầm mắt của nam sinh kia.

“Đây là Cư An Nhân, trai đẹp lớp chuyên lý, cũng là tài tử âm nhạc của trường ta.” Hùng Hùng giới thiệu thay bọn họ: “Đây là Liên Tịch, mới chuyển đến lớp tui đó. A, học toán rất siêu nha, đề toán hôm nay ghi trên bảng, tui nhìn như chữ trời, ấy lại chỉ tốn hai phút, đã giải ra, khiến ta đây xấu hổ đến muốn đập đầu vào tường.”

Hùng Hùng thiện lương, ngốc nghếch khích lệ, hi vọng có thể an ủi cô đừng đau lòng. Cô ngẩng đầu, Cư An Nhân đang nhìn cô, ánh mắt đang chú ý về phía tay phải của cô.

Đồng dạng là đồng phục, Hùng Hùng khiến bộ đồ kia như muốn bung chỉ, hắn lại mặc đến nhẹ nhàng, phiêu dật. Ông tay áo được vén lên, vạt áo ở phía trước có nếp cuốn. Một bên tai của hắn có gấn tai nghe, mũi chân dưới bàn nhịp nhịp theo giai điệu.

Hắn cười cười với cô, rồi quay sang trò chuyện với Hùng Hùng về NBA. Lúc nói chuyện, đường cong nơi khoe môi hắn rất nhu hòa.

Lớp mười Anh là lớp mạnh nhất thành phố, đây cũng nguyên nhân chủ yếu khiến Liên Tịch đồng ý chuyển tới nơi đây đọc sách. Để đuổi kịp tiến bộ, mỗi chàng vạng tối Liên Tịch đều nấp ở khu rừng nhỏ phía sau dãy lầu dạy học, tự học từ đơn nửa tiếng.

Hoàng hôn đầu thu, như một bức ảnh dưới ánh đèn nhạt nhòa. Gió đêm khẽ thổi, lá vàng xào xạc. Ánh chiều tà ngả bóng trên tường trắng, kéo dài thân ảnh tịch mịch của Liên Tịch.

Tiếng đàn du dương theo gió thổi tới, gián đoạn việc tự học của Liên Tịch. Liên Tịch giương mắt, nhận ra có một cánh cửa sổ mở ra. Nhìn qua khung cửa sổ thấy một cây đàn piano, Cư An Nhân đang ngồi trước cây đàn ấy, vừa đàn vừa hát. Hắn hát khúc “Thiếu niên anh tuấn” xen lẫn khúc “Đóa hồng cuối ngày hè”. Tiếng ca du dương, cao vút kia, không nghĩ lại phát ra từ thân ảnh đơn bạc của hắn. Mười ngón tay thon dài ưu nhã nhảy múa trên phím đàn, hắn say mê, hắn hưởng thụ.

Có vài người cho dù sống với nhau cả đời, vẫn lạ lẫm. Lại có vài người, ngẫu nhiên gặp nhau, thậm chí không có cơ hội để nói với nhau đôi ba câu, thế nhưng chỉ vậy là đủ rồi.

Đúng vậy, đủ rồi, không yêu cầu gì xa vời. Liên Tịch chậm rãi nhắm mắt lại, thấy tim mình cứ như muốn bay khỏi cơ thể, trôi đi.

Đây là một ước định không được định ước, mỗi hoàng hôn, cô đến rừng tự học, hắn ở phòng luyện đàn. Từ thu đến đông, chưa từng thất ước.

Liên Tịch đã có một biệt danh: Lục Chỉ Cầm Ma. Người đặt biệt danh này có lẽ bởi vì biết Liên Tịch có bàn tay sáu ngón nên liên tưởng đến nữ diễn viên Lâm Thanh Hà - người thủ vai chính bộ phim kinh điển kia, lại không biết đã vô tình chọc thủng bí mật của Liên Tịch. Khi Liên Tịch đến phòng vệ sinh, nghe được tước hiệu này, nghe thấy giọng trêu tức của các nữ sinh, cùng tiếng cười trào phúng thổi từng đợt qua tai, cả người cô cứng lại.

Liên Tịch không đến rừng nhỏ.

Trời, chậm rãi lạnh. Buổi tối, trong phòng tự học, tay đông lạnh đến độ cầm bút không nổi. Đến căng tin ăn cơm, Liên Tịch sẽ vô thức mà nhìn về phía rừng cây nhỏ. Lá rụng đầy đất, nơi ấy một mảnh giá lạnh.

Lần nữa nghe được tiếng đàn của Cư An Nhân, là trong bữa tiệc năm mới. Hấn vừa độc tấu vừa lĩnh xướng lại vừa chủ trì. Sảnh diễn thuyết quá nhỏ, học sinh quá nhiều, Liên Tịch đứng ở sau cùng. Dưới ánh đèn sáng chói, cô thấy hấn rất rõ, hấn lại không hề thấy cô.

Cái này gọi là khoảng cách sao? Liên Tịch đưa bàn tay đông cứng đến bên miệng, nhẹ nhàng hà hơi.

Bắt đầu học kỳ mùa xuân, Cư An Nhân vậy mà bị chuyển đến ban phổ thông. Hùng Hùng nói cho Liên Tịch, Cư An Nhân quá chú tâm vào âm nhạc, không lo học hành, thành tích bị rớt xuống ngàn trượng, không theo kịp tiến độ của lớp, chính hấn yêu cầu chuyển xuống ban phổ thông.

Liên Tịch “ừ” một tiếng, cúi đầu lật sách giáo khoa.

Thời tiết thật ẩm áp, nhẹ nhàng hít vào, có thể ngửi thấy hương thoang thoang của cây cỏ lẫn trong không khí. Trong sân trường, màu cỏ xanh ngắt, hoa xuân tranh sắc cùng hoa mai.

Sau kỳ thi thử vào đại học, trường học tổ chức đi vùng núi hái trà. Hai chiếc xe buýt, Cư An Nhân mang theo đàn ghi ta, cười nói, ca hát cả đoạn đường. Liên Tịch chống cằm, si ngốc nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy mùa xuân năm nay đẹp đến lạ.

Ruộng trà hình bậc thang, từng khối, tầng tầng lớp lớp xếp cao, cứ như lẫn vào trong mây. Giáo viên yêu cầu bốn người thành một tổ, các tổ viên tự chọn tổ với nhau. Hùng Hùng kéo lấy Liên Tịch, nhân số không đủ, chỉ có cô cùng hấn, An Nhân chung một tổ thôi! Kỳ thật, cái tổ này chỉ có hai người là cô và An Nhân. Hùng Hùng là lớp trưởng, phải chạy đông chạy tây giúp đỡ các tổ khác.

Bên trong ruộng trà rất yên tĩnh, ngọn trà mới chớm mềm mượt, xanh mượt. Gió thổi tới từ đằng xa, xấp xập, trong vắt. Hai người không nói chuyện với nhau, hấn khẽ hát, ngẫu nhiên hai mắt chạm nhau, hấn thấy trên má cô nhàn nhạt ửng đỏ, như bông hoa chớm nở đầu mùa.

Một đám mây đen bay ngang qua, trời đột nhiên đổ mưa. Mọi người cười toé toét chạy vội từ ruộng trà về phía xe buýt, hai người họ chỉ kịp trốn dưới một gốc cây cổ thụ. Lá cây rậm rạp, đủ để ngăn trở mưa phùn mù mịt.

Dãy núi bị mưa bụi che khuất, ruộng trà ẩn ẩn trong màn mưa, như ở phía chân trời. Có tiếng cười truyền đến, nghe như rất xa.

Cô lặng lẽ liếc mắt nhìn hấn, cho tới bây giờ, chưa từng ở gần hấn như thế, phảng phất thế giới chỉ có hai người bọn họ. Lúc hấn nói chuyện, cô có thể cảm nhận thấy tiếng nói hấn đều đều theo nhịp tim, giống như một loại âm thanh hoàn mỹ, tần suất bỗng nhiên tăng lên, xuất hiện dồn dập.

“Cho!” Hấn đưa tay qua, trong lòng bàn tay có mấy bông hoa trắng như chuông lục lạc, tản ra hương thơm thoang thoang: “Ngọc Lan đại.”

Cô ngẩn người, giấu tay phải ra sau lưng, rung rung đuôi tay trái tiếp lấy, không nỡ cầm, sợ làm nát cánh hoa.

Hấn cười: “Không sao đâu, nát, tôi hái thêm cho bạn.”

Tim cô mãnh liệt nhảy, không hiểu sao lại trở nên kinh hoàng.

Sau buổi hái trà đó, trở về trường học, họ cùng Hùng Hùng thành một nhóm ba người, thường xuyên cùng nhau ăn tối. Cô rất hiếm khi nói chuyện, đều ngồi nghe hấn cùng Hùng Hùng gào khan cả giọng. Việc học chông chát như núi ép người không thở nổi, vì vậy, thời gian ăn tối trở thành thời gian cô mong đợi nhất.

Có một ngày, trên đường từ thư viện về phòng học, một nữ sinh gọi tên cô. Cô không biết, nữ sinh kia cười cười, tự giới thiệu là bí thư của lớp chuyên văn, trước kia ở cùng lớp với An Nhân: “Gửi phong thư này cho hấn giùm tôi, được không?” Nữ sinh kia khẩn thiết nhìn cô.

Phong thư có màu hồng nhạt, bên góc trái ẩn ẩn một đóa hoa hồng, nét chữ nữ sinh nắn nót, thanh lệ, chữ như người.

Cô không biết nên cự tuyệt như thế nào, trên thực tế, chỉ là một chuyện tiện tay mà thôi. Có điều khi cô cầm lấy phong thư, tay như mang nặng ngàn cân.

Cổ ý đến căng tin chậm hai phút, cô bỏ thư vào ngăn bàn của Cư An Nhân.

Cơm tối, ăn rất không yên. Hấn và Hùng Hùng nói gì đó, một câu, cô cũng không nghe được.

Toàn bộ giờ tự học buổi tối, cảm giác như đứng ngồi không yên, một đề ôn thi số học, chỉ làm hết vài bài nhỏ. Vất vả chờ hết giờ tự học, không ngừng bước mà chạy vội về phía ký túc xá. Cư An Nhân lại chặn cô ngay đầu bậc thang.

Hấn kéo cô tới sân thể dục, đứng dưới tán cây hạnh.

Cảnh ban đêm hóa ra nặng nề như vậy, cô nhìn về phía ký túc xá, từng bóng đèn lục tục sáng lên.

“Tại sao phải làm chuyện như vậy?” Hấn giơ bức thư ra, lạnh lùng hỏi cô.

Cô đỏ mặt tới tận mang tai: “Cái này, không phải tớ viết, tớ chỉ nhận ủy khác của người khác.”

“Tôi nhận ra nét chữ.” Hấn càng thêm tức giận: “Nếu bạn ấy thật sự yêu thích tôi, trực tiếp tỏ tình là được. Có phải người ta một mực lấy lòng bạn, bạn liền nóng đầu, quên mất mình là ai đi!”

Cô cắn chặt bờ môi, hốc mắt yên lặng trướng lên, hóa ra, hấn và người khác cũng không có gì khác nhau.

“Bạn biết rằng người khác luôn nhìn bạn dưới con mắt đầy thành kiến, kỳ thật bạn cũng hiểu rằng mình không hoàn hảo. Bạn chỉ dùng sự kiên cường, hồ hững tạo thành vỏ bọc, bao lấy chính mình, sợ mình bị thương tổn, bạn căn bản không dám đối mặt với thế giới bên ngoài. Thực chất bên trong, bạn luôn tự ti, bạn đúng là một kẻ đáng thương.”

Nước mắt vỡ òa qua đôi mi.

Lời nói, có thể như thơ, cũng có thể như dao. Cô thừa nhận, cô bị thương không nhẹ.

“Xin lỗi!” Cô đoạt lấy lá thư trong tay hấn, xé tan thành từng mảnh.

Buổi tối kia, cô không biết mình đã trở về ký túc xá như thế nào, về sau, tất cả kí ức dần trở nên nhạt nhòa.

2. Chương 3 - 4 (hết)

Hạ

“Muốn đi đâu không?” Nghỉ phép dài hạn, thu phí giao lộ, ô tô chắn phía trước thành một hàng dài.

Liên Tịch cười cười, quay cửa kính xe xuống, hít sâu một hơi. Sau tám năm, cô vẫn không học được cách cự tuyệt, rốt cuộc vẫn phải đến tham gia họp lớp.

Cư An Nhân lấy một tấm ảnh ra khỏi túi xách. Cô nhận lấy, cau chân mày. Là ảnh chụp chung lúc tốt nghiệp trung học, nhìn từng người, người cô có thể gọi tên không được bao nhiêu.

Cư An Nhân nhếch nhếch khóe môi: “Đã biết rõ em sẽ như vậy, cho nên chuẩn bị sẵn. Đằng sau đã viết tên hết rồi đó!”

Giọng điệu như rất thân mật? Cô lắc đầu, xua đi ý nghĩ trong tâm trí: “Hiện tại nhất định thay đổi rất nhiều.”

“Ừm, có điều, mặt vẫn là mặt đó. Em xem, không phải tôi chỉ liếc đã nhận ra em sao.”

Cô trầm mặc, nhìn xem tay phải của mình.

Hắn nói hắn từng đi qua rất nhiều nơi, nơi xa nhất là Tây Tạng, nơi hẻo lánh như Tân Cương để sưu tầm dân ca. Tại đó, có thể tìm được âm nhạc thuần mỹ. Thành công, chưa bao giờ là chuyện vô duyên vô cớ.

Cô rất xấu hổ, so sánh với hắn, nhân sinh của cô quả thật không thú vị. Năm năm học tại viện y, không gặp thương tổn thì là tàn phế. Lại đến Hàn Quốc bồi dưỡng một năm. Cô vào khoa bỏng của một bệnh viện công lập, làm bác sĩ trực khoa một năm. Bệnh viện kia là nơi chuyên gia tụ tập, có lẽ do lý lịch của cô quá nhỏ bé, qua một năm, cô vẫn chưa từng được bước vào phòng giải phẫu. Thăm nghĩ năm năm, mười năm nữa, cảnh ngộ chắc cũng chẳng thể cải biến. Vì vậy, cô cố lấy dũng khí, từ chức.

“Tôi vốn nên trợ giúp người bệnh vô ý bị tổn thương, nhưng bây giờ, lại trở thành một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ.” Cô tự giễu nói.

“Đừng tự trách, em làm vậy đã tốt lắm rồi.” Hắn nhẹ cầm tay cô. Lực tay vừa vặn, rất ôn nhu, phảng phất đây là hành vi phát ra từ nội tâm.

Cô nhìn hắn, tâm tình rất kỳ quái. Những lời này, trước mặt cha mẹ, cô cũng chưa từng đề cập qua, lại tự nhiên thổ lộ hết với hắn. Thật ra, bọn họ cũng không thân thiết là bao.

Buổi họp lớp tổ chức ở khách sạn phụ cận trường cũ. Ở đây đẹp hơn trước rất nhiều, có mấy tòa cư xá cao tầng vừa được xây xong, có một công viên, đồng phục học sinh so với thời bọn hắn thì cũng thời thượng hơn nhiều.

Hùng Hùng mập, vừa gặp cô liền tặng cô một cái ôm của gấu, la hét bảo cô bạc tình bạc nghĩa. Rất nhiều gương mặt đều hết sức lạ lẫm, có điều, dần dần cũng nhớ ra. Đối với chuyện bàn tay sáu ngón của cô, bọn họ không còn tỏ vẻ tránh như tránh ôn dịch nữa, nhưng vẫn có vài phần xa cách.

Một số người đã kết hôn, lập gia đình, sự nghiệp chưa tính là thành công, cũng không được coi là thất bại. Cư An Nhân là người nổi tiếng duy nhất, đương nhiên, là tiêu điểm của tụ hội.

Liên Tịch vào trường một mình, đặc biệt đi xem khu rừng nhỏ. Đáng tiếc, khu rừng nhỏ không còn, nơi ấy đã biến thành phòng thí nghiệm.

Nhớ lại quãng thời gian u tối, tìm không ra dấu vết còn sót lại. Cô lẳng lặng đứng yên ở đấy, nhớ tới chính mình khi đó, đúng vậy, tuy trông như chẳng hề để ý, kỳ thật lòng cô lại rất yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Sau khi ăn tối xong, mọi người không chịu giải tán, đi KTV, uống bia, hát karaoke đến nửa đêm. Rốt cuộc, tất cả mọi người đều kiệt sức, tựa người trên ghế salon, không biết ai đề nghị, bắt đầu kể về những chuyện xấu hổ mà chúng ta đã làm vào năm ấy.

Hùng Hùng là lớp trưởng, dẫn đầu, tự mình kể xấu mình: “Đừng nhìn vào vóc dáng to cao của tớ, thật ra thể lực của tớ rất tầm thường, đặc biệt hiện rõ trong việc chạy cự ly dài. Vào năm hai, lúc ấy tớ thích một nữ sinh, để khiến cô chú ý đến tớ, tại đại hội thể dục thể thao, tớ báo danh 3.000 m. Vừa lên đường băng, tớ liền hối hận. Thế nhưng mà đứng bên cạnh nhìn tớ, tớ muốn xuống lại không dám, đành cắn răng chạy. Kết quả, bởi vì kiệt sức mà té xỉu.”

Ha ha! Mọi người cười toáng lên, việc này, ai cũng nhớ rõ. Cần tới tận bốn vị nam sinh để khiêng Hùng Hùng xuống, mà cũng rất vất vả nha! Đợi đến khi Hùng Hùng tỉnh lại, họ đều đồng loạt hô hào: “Người bớt mập chút đi, được chứ?”

Cán bộ số học của lớp gãi gãi đầu, nói tiếp: “Khi đó tớ thậm chí mê một nữ sinh lớp nghệ thuật, không dám thổ lộ, mỗi ngày mua chocolate đặt trong rổ xe đạp của cô. Suốt tận hai tháng, bỏ ra hơn ba trăm tệ. Không nghĩ tới, chocolate, cô ăn hết, nhưng lại kết thân với một nam sinh lớp năng khiếu thể dục. Tớ trong cơn giận dữ, chạy đến lớp của cô, nói với cô, trả tớ 300 tệ.”

Mọi người cười đến thở không ra hơi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cô còn rất vô tội hỏi tớ chocolate gì vậy, ta nói ta đặt trong rổ cô đấy. Cô nói cô không phát hiện, ha ha, bạn cùng bàn với cô - một nữ sinh nặng khoảng hai trăm ký chột dạ nói với ta: “Thật xin lỗi, cậu đặt nhầm chỗ, xe hai bạn tớ giống nhau, tớ cứ tưởng rằng có người nào đó tốt bụng tặng tớ.”

Ha ha!

Cư An Nhân sờ sờ cái mũi, ho khê: “Tớ cũng có một chuyện a!”

“Gi, cậu mà có chuyện gì đáng xấu hổ?” Hùng Hùng nghiêng người qua: “A, chẳng lẽ là...”

“Không phải chuyện đó.”

“Hả, còn tới tận vài chuyện sao?” Đám nữ sinh tò mò.

Liên Tịch một mực lẳng lẳng vừa nghe tới đây liền ngược mắt, đối diện với ánh mắt của Cư An Nhân.

“Nhớ trận động đất mùa đông năm thứ ba hay không?” Hấn nhìn mọi người, hỏi.

“Nhớ rõ, cấp bốn nha, tâm động đất tuy không ở vùng của chúng ta, nhưng chấn cảm cũng mạnh, là vào nửa đêm. Nghĩ lại, buổi tối kia, cậu mộng du.” Hùng Hùng vỗ đùi, đứng lên.

“Đó không phải mộng du đâu.” Cư An Nhân nhẹ nhàng cười: “Lúc ấy trời âm bốn bộ, tớ mặc áo lông, chân mang dép lê, chạy một hơi tới trường học, ngáy ngốc đứng dưới chân ký túc xá nữ sinh. Thật may, nó không sập, cô ấy rất an toàn.”

“Cậu nhìn một người sao?” Ai đó hỏi một câu.

“Ừm, tớ ở nhà, càng nghĩ càng sợ, sợ động đất mạnh, ký túc xá đột nhiên sập, tớ... sẽ không được nhìn thấy cô ấy nữa, sẽ không có cơ hội nói với cô ấy rằng tớ thích cô ấy.”

“Không phải chứ, cậu chơi trò thâm mền? Cô ấy là ai?” Mọi người ồn ào.

Hùng Hùng thâm trầm chẹp chẹp môi, ý vị thâm trường mà liếc mắt về phía Liên Tịch: “Đừng nhìn cái bộ người yêu nơi nơi của thằng này, thật ra nó si tình lắm! Đã yêu, liền yêu điên cuồng. Nó có thể vì muốn ngày ngày được nhìn ngắm nữ sinh kia mà phá hết mấy bài khảo thí, chạy từ lớp chuyên xuống ban phổ thông.”

“Trong lớp chúng ta à?” Tất cả nữ sinh có mặt đều ngồi thẳng, người nhìn ta, ta nhìn người. Chậm rãi, ánh mắt tập trung lên người Liên Tịch.

Vốn, nhìn thấy Liên Tịch đi cùng xe với Cư An Nhân, mọi người đã cảm thấy kỳ quái. Hiện tại, dường như đã có đáp án.

Hết thấy chuyện cũ đều vẫn còn nguyên, vẫn mới, vẫn lạ, cảm xúc dồn lại, trở nên rõ ràng, tiếng tim đập có chút mạnh.

Thế nhưng mà, làm sao có thể? Liên Tịch run run tay.

Hấn tiếp được ánh mắt nghi ngờ của cô, lại khiến cô biết rõ, đúng vậy, đây là thật.

Tụ hội tan, trên đường phố yên lặng, chỉ có bóng cô cùng bóng hấn đổ dài. Tay trái của hấn nắm lấy tay phải của cô, ôn nhu mơn trớn từng ngón tay của cô, rạng sáng trời khoảng mười lăm độ, cô lại đổ một thân mồ hôi.

“Ngày đó, tôi không nên tức giận với em. Lúc ấy, thật rất hận em, rõ ràng biểu hiện của tôi rõ như vậy, em còn giúp nữ sinh khác gửi thư tình cho tôi.”

Không khí ướt át, không có gió, mùa xuân thật ngắn ngủi, trong hơi thở, đã ngửi được hương vị mùa hè.

Cô ngẩng đầu, cằm hấn cách chóp mũi của cô không đến 1 cm. Ánh đèn xe lóe lên trước mặt cô, hấn nhẹ kéo một phát, ôm cô vào trong lòng: “Tôi một mực vẫn luôn đợi em. Khi thấy em thản nhiên giữ lại bàn tay sáu ngón, tôi biết rõ, lòng em chính thức rộng mở.”

Khi bồi dương ở Hàn Quốc, giáo sư từng đưa ra đề nghị giúp cô cắt bớt một ngón tay. Cô có dao động, về sau, vẫn từ chối.

“Mẹ em nói đây là một ký hiệu xinh đẹp, nếu có một ngày chúng ta thất lạc nhau, bà có thể dễ dàng tìm được em.” Lúc nhỏ, cô bị người khác giễu cợt, mẹ cứ thế mà an ủi cô. Về sau, lớn rồi, cô biết đây là một lời nói dối ngọt ngào, cô thật sự khác với người khác. Thế nhưng, trên đời này, cho dù có giống tay giống

chân, vẫn là hai người không giống. Ngón tay này là một bộ phận của cơ thể cô, phát triển cùng cô. Cô bình thường trở lại.

“Đó đúng thật là một ký hiệu xinh đẹp, khiến cho tôi liếc mắt liền nhận ra được em.”

“Nói dối.” Cô đỏ mặt, cảm giác thế giới của mình bắt đầu quay cuồng.

“Em xem.” Hần ngẩng đầu, chỉ về phía vầng trăng tròn: “Trăng nở hoa.”

Kia không phải là hoa, mà là vẩy quanh trăng là từng đám từng đám mây mỏng, dưới ánh trăng bao phủ, trong suốt như sa.

“Đừng nhìn bằng mắt, hãy dùng tâm. Em nguyện ý tin tưởng, đây là một ký hiệu xinh đẹp, kia là những bông hoa trên trăng.” Hần nâng tay cô, đặt nhẹ môi lên.

Cô thở dài, niềm vui đến quá đột ngột, quá lớn, trong lúc nhất thời, cô không cách nào tiêu hóa hết.

Đồng

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Giải phẫu nâng ngực của minh tinh kia rất thành công. Liên Tịch nhìn thấy cô trên ti vi trong lễ trao giải kia, một bộ lễ phục dạ hội đỏ rực nổi bật, vòng em mảnh khảnh, vòng ngực nhô cao, thành công thu hút ánh mắt của mọi người. Chuyện của cô, trở thành topic nóng trên mạng một khoảng thời gian lâu. Rất nhanh, cô đã phát hành album mới, không xuất từ tay Cư An Nhân.

Cư An Nhân nói, anh không muốn đá đập miệng mình.

Khi anh nói lời này, bọn họ đang tản bộ bên sông. Gió Giang Nam cuối thu, mang theo cái lạnh bức người. Cô mặc áo khoác của anh, trông như gấu nhỏ. Khi cô vào cấp ba, không hề thấy mình thấp hơn anh bao nhiêu, nhưng bây giờ, chỉ đến vai của anh.

Cây cối ven sông bám một tầng bụi nhạt uơn ướn, ánh nắng mỏng lung soi bóng xuống dưới, màu vàng nhạt xen qua kẽ lá soi bóng xuống mặt nước, long lanh lóng lánh trên mặt sông.

Hết thấy đều hạnh phúc đến không chân thực.

Với ngoại hình của anh, chỉ làm nhà sản xuất thì rất lãng phí, nếu như ra trước tấm màn, có lẽ sẽ còn nóng hơn hiện tại. Cô nghe người đại diện của anh nói thế, anh lơ đãng cười - “Hiện tại, tôi rất thỏa mãn.”

Những bằng hữu của anh, dần dần đều biết cô.

Công tác của anh là ở Bắc Kinh, mỗi tháng, anh sẽ đến thành phố này một lần để thăm cô. Thật rất áy náy, ngẫu nhiên cô cũng sẽ đến Bắc Kinh.

Phần lớn thời gian vẫn ở một mình. Sáng sớm, mua bữa sáng dưới lầu, ăn xong, đi làm. Dù loại bệnh nhân, đủ loại yêu cầu. Gặp phải chuyện đặc thù, sẽ tăng ca đêm. Lúc về đến nhà, tắm trước, sau đó giặt quần áo, thu dọn phòng. Mở ti vi, đi tới đi lui, nghiêng mắt nhìn một chút. Hâm nóng một ly sữa bò, sẽ giúp ngủ ngon. Nhưng mà, vẫn không ngủ được.

Anh đột nhiên bước vào khiến cuộc sống của cô thay đổi.

Nhớ anh, không thể kìm chế được. Nhưng mà, vẫn có vài phần do dự, như không cách nào xác định.

Bạn học liên hệ với cô nhiều hơn, có vài bạn nữ thậm chí còn lén lút tìm cô làm phẫu thuật hút mỡ. Bọn họ còn hỏi khi nào các người hợp thành, chúng ta lại tụ họp lần nữa.

Cô không trả lời được, hoài nghi như thế nào cũng không có đáp án.

Chuyện yêu đương, cô không nghĩ đến, cũng không đặc biệt chờ mong. Tựa hồ có chuyện gì đều có thể tự mình hoàn thành, không cần đến một người khác.

Sinh nhật cô, anh đặc biệt bay tới từ Bắc Kinh. Thức trắng mấy đêm, quàng thâm trên đáy mắt rất rõ. Anh tặng cô một cái vòng tay, khảm từng viên từng viên kim cương.

Cô không dám nhận, cảm thấy quá mức quý trọng.

“Lẽ vật thể hiện tấm lòng, sao lại dùng tiền tài để cân nhắc? Có lẽ em không muốn nhận, có lẽ em không muốn tin tưởng vào tình cảm anh dành cho em.” Trên mặt của anh hiện lên một tia mệt mỏi.

Cô có thể cảm nhận được sự chân thành, tha thiết của anh, chỉ là không có thói quen.

Không có thói quen được thương, không có thói quen được yêu, không có thói quen được cẩn thận gìn giữ từng li từng tí. Còn nữa, đối tượng lại là anh.

Anh cúi mặt, rót rượu, khoe miệng chứa một tia đắng chất bất đắc dĩ.

Lần này sau khi trở về, liên tục hai tháng anh cũng không đến, nói là sắp phải phát hành hai album, anh hết sức bận rộn. Nhưng dù bận rộn, vào mỗi tối, anh đều nói chuyện điện thoại nửa tiếng với cô trước giờ ngủ. Trong đêm yên tĩnh, sóng điện thoại không có một chút nhiễu loạn, tiếng nói của anh rõ ràng phẳng phất ngay bên tai. Theo ngữ khí của anh, cô nghe được, anh muốn cô đến Bắc Kinh thăm anh.

Ở Bắc Kinh, tuyết đã rơi, anh chụp ảnh gửi qua di động cho cô. Anh đứng trong đồng tuyết, cười với cô, chân thật và ôn hòa.

Đột nhiên, nỗi nhớ như thủy triều, lan tràn như cỏ dại.

Cô xem những chuyến bay gần đây, muốn trong thời gian ngắn nhất được nhìn thấy anh.

Khi máy bay hạ cánh, gọi điện cho anh, không biết tại sao, dù như thế nào cũng không có tín hiệu. Bất ngờ lại nhận được điện thoại của vị tiểu minh tinh kia: “Bác sĩ Liên, cô biết thầy Cư xảy ra chuyện chưa?”

Biến người ồ ạt đi trong sân bay, hai tay cô ong ong, da đầu run lên từng cơn.

Đêm khuya hôm qua, nơi làm việc của anh đột nhiên xảy ra hỏa hoạn. Vì muốn cứu một bản nhạc, hấn xông vào studio đang cháy, nóc nhà đột nhiên rơi xuống, khiến anh bị thương.

May mắn đội phòng cháy chữa cháy đến kịp lúc, cứu anh ra. Tính mạng không có vấn đề, nhưng diện tích bỏng lên đến 20%. Có thể nói, cả người đều hoàn toàn thay đổi.

Cơ nào tình cờ, bệnh viện anh ở chính là nơi cô từng làm.

Ngoại trừ bác sĩ, anh cự tuyệt gặp mặt bất kỳ người nào.

Bác sĩ bảo cô trở về, bệnh tình bệnh nhân rất nghiêm trọng, hiện tại nhất định phải để tâm tình của anh bình tĩnh, kiên nhẫn tiếp nhận trị liệu.

Cô về, một tuần sau, cô lại quay trở lại.

Cô hít sâu, đến trước cửa phòng bệnh, nắm chặt tay.

“Nếu cứ chần chừ, không dám toàn tâm toàn ý chấp nhận phần tình cảm này của em, tức là anh để ý đến ngón tay kia của em. Có thể một ngày nào đó, anh sẽ lại hỏi em, có phải người khác một mực lấy lòng, em sẽ quên mất chính mình là ai. Cảm giác của anh dành cho em là gì? Chính phục, hiếu kỳ, thương cảm? Anh nên phần uất mà nhẩy ra dạy dỗ em, không nên cứ một mình buồn chán như vậy. Nếu như không phải, vì sao lại để ý đến bề ngoài của mình như vậy? Hay là anh cho rằng em nguyện ý tiếp nhận anh, chỉ vì em nhìn trúng bề ngoài của anh sao? Tài năng của anh cũng chẳng thể giúp em, bởi em là bác sĩ. Yêu, là nông cạn như vậy, đúng như vậy sao?”

Ầm, trong phòng bệnh truyền đến tiếng dụng cụ bị ném vỡ.

Cô nhắm mắt lại, nặng nề thở dài: “Em đứng ở chỗ này, không phải vì anh hiện tại không hoàn mỹ, em có thể tiếp nhận phần tình cảm này. Chỉ là em thoáng chốc hiểu rõ ra, nếu thật sự yêu một người, hóa ra có thể tiếp nhận tất cả thuộc về người đó, kể cả điểm không tròn vẹn, kể cả nhược điểm, kể cả thói xấu. Anh sẽ yêu em như thế chứ?”

Trong phòng bệnh an tĩnh lại.

Cô ngồi trên hành lang một đêm, đến rạng sáng, điều dưỡng viên bước ra nói cho cô biết, anh hỏi cô. Cô gật đầu, lặng yên thở dài một hơi.

Sau khi vào phòng, điều dưỡng viên lại đi ra, nói anh muốn gặp cô.

Vào giây phút mở cửa bệnh, hai đầu gối như có chút nhũn ra. Cô cắn cắn môi, nín thở. Vị thuốc nồng đậm phiêu đảng trong gian phòng, qua cửa sổ, tuyết trắng chất đầy nóc nhà, ánh đèn đặc biệt sáng. Cả người hắt bao trong băng gạc, chỉ lộ ra lỗ mũi đang hít thở, mới có thể nhận ra sự hiện hữu của anh.

Cô đi đến trước giường anh, nghe thấy anh hít một tiếng, nói: “Ngốc hay không ngốc, bộ dáng xấu như vậy, có gì đẹp mắt đâu?”

Cô trả lời: “Bộ dáng xấu như vậy, không cho em xem, thì cho ai xem?”

Anh cứng người, hầu hết dồn dập động đậy.

Cô nở nụ cười, tiến đến bên tai anh: “Hôm nay, rốt cuộc em cũng có cảm giác chân thật của một người bạn gái. Có thể hưởng thụ rất nhiều đặc quyền.”

“Thật muốn hôn em!” Anh động tình mà thở dài.

Cô ngượng ngùng cúi đầu, đến cái cổ cũng hồng lên.

Bệnh tình của anh vừa đỡ hơn, cô liền bắt hẩn chuyển đến bệnh viện của cô, trở thành bác sĩ trưởng của anh.

Đã từng có kinh nghiệm về ác mộng y hết, lần này vở kịch chuyển hướng. Anh nói rằng đó là phúc trong họa. Điều khiến anh tiếc nuối chính là, vừa tiến vào tình yêu cuồng nhiệt, lại như một đôi vợ chồng già, sớm chiều chung đụng, không giữ được hình tượng, không còn chuyện riêng để nói. Để phục hồi tốt sau khi ra viện, anh thuận lý thành chương chuyển vào nhà trọ của cô.

Mùa xuân năm sau, chấm dứt cuộc phẫu thuật cuối cùng, cô mở băng gạc của anh ra, lại một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt tuần tú, phiêu dật. Cô nói với anh: “Nhắm mắt lại.”

Anh nghe lời, nhắm mắt, cảm nhận được cánh môi mềm mại áp sát. Tim mềm nhũn, anh ôm lấy cô.

Không khí ẩm ướt khiến cho đôi mắt nổi lên sương mù, giờ khắc này, nước mắt của cô không nhận được chảy xuôi.

Cũng may, kia chỉ là chuyện ngoài ý muốn, cô còn kịp yêu anh.

Hoàn

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

Mai – Du Ca – Diên Vĩ

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-no-hoa>